

Csak még ma bocsássatok meg

Gulyás József

*Nagyon-nagyon szégyenlem magam.
Bár meg tudnátok bocsátani:
nem szoktam soha, soha, ennyit inni,
ma kivételesen ittam:
a nyolcadik gyerekünk született meg...*

*Anyám mindig, untalan mondta,
fiam, vigyázz az életedre...
anyámat mindig szerettem,
anyámat mindig meghallgattam,
de nem tudtam sose vigyázni magamra —
mindig áldozatkész voltam,
önzetlen munkás ember,
s úgy elestem ezen a betonon,
nem akar senki fölemelni...*

*Mindenkinek köszönök ma este,
senki se akarja elfogadni;
ma úgy szeretnék beszélgetni,
nincs aki megálljon velem...
Azt mondják, nem tudok semmi újat.
Ma kivételesen tudok —
ma este megszállt egy örült szellem,
ma este
nagy-nagy gondolatok vannak bennem...*

*A múlt éjjel, ahogy hazaérek,
mintha apámat látnám,
áll az ajtóban, rám vár.
Szólítom és... nincsen...
Milyen rossz is azoknak,
akiknek nincs semmi érdekes
ezen a világon,
akik az apjukat sose látták,*

akiknek annyi testvérük, gyerekek van
szerte a nagyvilágban...
egyik szénhordó,
a másik is, a harmadik is, a negyedik is,
van egy újságárus,
egy gépész Ausztráliában,
Amerikában egy katonaszökevény,
a legidősebb,
szegény, kint halt meg Szibériában...

Úgy elkapott valami nyavalyás
fullasztó érzés,
az asztalra vágnék, de miért?
Senki sem ért és
szavam nincs elég, hogy megmagyarázzam...

Mennyi minden van ebben a nagyvilágban,
nekem egy asszony,
nyolc gyerek,
meg ez a rongy, ami belepi a hátam...

Van, aki vasat gyűjt, rongyot,
van, aki pénzt vagy hamisgyöngyöt,
van, aki nem gyűjt semmit...

Alig bírom már húzni azt a kordét,
segítenek a gyerekek.
Köztük úgy lengek, úgy vagyok,
mint süllyedő, rossz, nehéz hajók,
mint az utolsó fejezet...

Úgy szeretnék elszaladni,
szó nélkül,
itthagyni mindent, mindent...

Múlik a nyár, a szépség múlik
s valami nagyon rosszat érzek:
tegnap nem ittam
és a hentes előtt
nekiestem a kirakatnak...
nyugtalanítanak
a röpködő fecskék...
a csapódó kocsmajátók...
a dudáló autók, sikoltó esték...
Ellensége nem vagyok senkinek se,
soha senkivel
én nem kötözködöm,
boldog vagyok, ha valaki kezével illet,
s néha csendesen köszön...

Emberek, barátaim, nézzétek el,
hogy berúgtam,
csak még ma bocsássatok meg,
s emeljétek föl innen,
tudom, tudom,
holnap már úgylis
emlék lesz minden... minden...

Van, aki a tavaszban talált valamit,
van, aki a nyárban,
az őszben, a télben,
a dicsőségben, a verekedésben,
van, aki nem talál semmiben semmit...